

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐδ-
ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σανδῆς, (συνέχεια), μεταφράσις
Ι. Γ. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μεταφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχεια), μεταφράσις Δημ. — ΛΕΥΚΗ
ΛΟΡΖΥ, διήγημα Αἰμυλίου Σουβέστρ.

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μεταφράσις Ἰ. Γ. Σκυλίση.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΑ'

Φθάνω εἰς Μεδιόλανα, ἀφοῦ νύκτα καὶ
ἡμέραν ὠδοιπόρησα χωρὶς ν' ἀναπαυθῶ καὶ
οὔτε νὰ λάβω καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Κατα-
βαίνω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυεν ὁ
Λεώνης, καθ' ἣν διεύθυνσιν με εἶχε δόσει,
στέλλω νὰ τὸν ζητήσουν, ἀλλὰ με παρ-
τηροῦν με ἀπορίαν.

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ, με ἀποκρίνεται ὁ
θαλαμηπόλος. Ὅταν ἔφθασε εἶχε καταβῆ
εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἔπειτα ἐνοικίασε ἕνα κα-
μεράκι, ὅπου μετεκόμισε τὰ πράγματά
του· μόνον τὸ πρῶν ἔρχεται διὰ νὰ πάρῃ
τὰ γράμματά του καὶ νὰ ξυρισθῇ, ἔπειτα
φεύγει.

— Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν εἶναι τὸ καταλυμᾶ
του; ἠρώτησα. Εἶδα ὅτι ὁ θαλαμηπόλος
με παρετήρει με περιέργειαν ἢ μᾶλλον με
ἀμφιβολίαν, καὶ ὅτι, εἴτε ἀπὸ σέβας, εἴτε
ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, ἐδίσταζε νὰ με ἀπο-
κριθῇ. Δὲν ἠθέλησα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις,
ἀλλ' εἶπα μόνον νὰ με ὁδηγήσῃ εἰς τὸ δω-
μάτιον τὸ ὁποῖον ὁ Λεώνης ἐκράτει ὑπ' ἐ-
νοίκιον· ἐκεῖ δέ,

— Ἄν' ἔξυρξῃς, τὸν εἶπα, ποῦ εὕρισκε-
ται αὐτὴν τὴν ὥραν, πῆγαινε νὰ τὸν ζη-
τήσῃς, καὶ εἰπέ του ὅτι ἦλθεν ἡ ἀδελ-
φὴ του.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἰδοὺ ὁ Λεώνης, με ἀ-
νοικτάς ἀγκάλας ὅπως με ἀσπασθῇ.

— Μὴ, τὸν λέγω, ὀπισθοχωρήσας· περὶ-
μεινε· ἂν ἔως τῶρα με ἠπάτησες, μὴ προσ-
θέσης καὶ ἄλλο ἐγκλημα εἰς ὅσα ἐπραξες
πρὸς ἐμέ. Κύτταζε, παρατήρησε αὐτὸ τὸ
γράμμα· εἶναι ἀπὸ σέ; Ἄν' ἐπλάστογρά-
ψαν τοὺς χαρακτῆράς σου, εἰπέ με το
ἀμέσως, ἐπεὶ τὸ ἐλπίζω καὶ συγχρόνως
πνίγομαι.

Ὁ Λεώνης ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ
τῆς ἐπιστολῆς καὶ ὠχρίασεν ὡς νεκρός.

— Ὡ Θεέ μου! ἀνεβόησα, ἔως τῶρα
ἠλπίζα ὅτι με εἶχαν ἀπατήσῃ! Ἡρχόμην
πρὸς σέ σχεδὸν με πεποιθήσιν ὅτι θὰ σ'

εὕρισκα ἀμέτοχον εἰς αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν.

"Ἐλεγα κατ' ἐμαυτὴν πολὺ κακὸν μ' ἐπρο-
ξένησε, ἤδη με ἔχει ἀπατήσῃ· ἀλλ' ὅπως-
δήποτε, με ἀγαπᾷ. Ἄν' ἦναι ἀληθές, ὅτι
τὸν παρενοχλῶ καὶ τὸν εἶμαι ἐπιβλαβής,
θὰ με τὸ ἔλεγε πρὸ ἐνὸς μηνὸς μόλις, ὅτε
ἠσθάνόμην τὴν καρτεροψυχίαν νὰ τὸν ἀ-
φίσω, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε πέσει εἰς τὰ γόνατά
μου πκρακαλῶν με νὰ μείνω. Ἄν' ἦναι ῥα-
διοῦργος καὶ φιλόδοξος, δὲν θὰ με ἐκρά-
τει, ἐπεὶ περὶ οὐσίαν δὲν ἔχω, ὁ δὲ ἔως
μου εἰς τίποτε δὲν τὸν ὠφελεῖ. Διὰ πῶτον
λόγον τῶρα θὰ ἐπαρκαπνεύω ὅτι τὸν εἶ-
μαι ὀχληρά; Ἀρκεῖ μίαν λέξιν νὰ εἰπῇ
διὰ νὰ με διώξῃ. Γνωρίζει ὅτι εἶμαι φιλό-
τιμος, δὲν ἔχει νὰ φοβῆται οὔτε τὰς ἱε-
σίας μου οὔτε τὰς ἐπιτιμήσεις. Διὰ τί θὰ
ἐζήτην νὰ μ' ἐξευτελίῃ; . . .

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξακολουθήσω· ρεῦμα
δακρῶν διέκοπτε τὴν φωνὴν καὶ τοὺς λό-
γους μου.

— Διὰ τί νὰ θελήσω νὰ σ' ἐξευτελίω;
ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης· ἄλλος ἐξ ἄλλου διὰ
νὰ ἀπαλλάξω τὴν ἡδὴ κατασπαραγμένην
συνείδησίν μου ἀπὸ νέον ἔλεγχον. Τοῦτο
σύ, Ἰουλίττα, δὲν τὸ κατανοεῖς. Ἐκ τοῦ-
του φαίνεται ὅτι σὺ οὐδέποτε ἐπραξες ἐγ-
κλημᾶ! . . .

Ἐσιώπησεν· ἐγὼ ἔπεσα εἰς μίαν θρονίδα,
καὶ ἐμειναιμεν οὕτως πῶς καὶ οἱ δύο ὡς
ἐμβρόντητοι.

— Ἀγγελε σύ, πτωχὴ νέα! εἶπε τέλος
διὰ τί ὤφειλες νὰ γίνῃς συντροφος ἐνὸς ἀ-
λιτηρίου ὡς ἐγώ; Τί κακὸν ἔκαμες τοῦ
Θεοῦ πρὶν ἔτι νὰ γεννηθῇς, ἄθλιον παιδί,
καὶ σ' ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀπο-
κεκρυγμένου, ἐξ οὗ μυρίους πάσχεις θανα-
τάτους ἀσχοῦς καὶ ἀπογνώσεως; Ταλαί-
πωρος Ἰουλίττα! ταλαίπωρος Ἰουλίττα!

Χεῖμαρρον δὲ δακρῶν ἔχυσε τότε καὶ
αὐτὸς.

— Αἶ, τὸν λέγω ἐγὼ ἦλθα ὅπως ἀκούσω
τὴν ἀπολογίαν σου ἢ τὴν καταδίκην μου.
Εἶσαι ἐνὸχος, σὲ συγχωρῶ, καὶ ἀναχωρῶ.

— Αὐτὸν τὸν λόγον νὰ μὴ τὸν ἀκούσω!
ἀνέκραξε διαπύρως. Σβύσε διὰ παντός αὐ-
τὸν τὸν λόγον ἀπὸ τὰς συνομιλίας μας.
Ὅταν θελήσῃς νὰ με παραιτήσῃς, φῦγε
ἐπιτηδεύεις, ὥστε νὰ μὴ δυνῇθῃ νὰ σ' ἐμ-
ποδίσω· ἀλλ' ἐνὸς μὲν εἰς τὰς φλέβας

μου ῥανὶς αἵματος, δὲν θὰ στέρξω εἰς τοῦτο
ποτέ. Εἶσαι ἡ γυναῖκά μου, ἀνήκεις εἰς
ἐμέ, καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἐνδέχεται νὰ σὲ κάμω
ν' ἀποθάνῃς τῆς λύπης, ἀλλὰ νὰ σὲ ἀφίσω
νὰ φύγῃς δὲν εἰμυροῦ.

— Δέχομαι, τὸν ἀπεκρίθην, καὶ λύπην
καὶ θάνατον, ἂν με εἰπῇς ὅτι ἀκόμη με ἀ-
γαπᾷς.

— Ναί, ναί, σὲ ἀγαπῶ, ἀνέκραξε με
τὰς συνήθεις παραφροσὰς τοῦ· σὲ μόνην ἀ-
γαπῶ, σὲ μόνην, καὶ ἄλλην ν' ἀγαπήσω
τῶν ἀδυνάτων ἀδυνάτων!

— Ἀλλὰ πάλιν, ἄθλιε, ψεύδεσαι, τὸν
εἶπα. Σὺ ἠκολούθησες τὴν πριγκήπισσαν
Ζαγγαρόλην.

— Ναί, ἀλλὰ τὴν ἀποστρέφουμαι.

— Πῶς! ἀνέκραξα ἐκπληκτος. Καὶ δι-
ατί λοιπὸν τὴν ἠκολούθησες; Ποῖα αἰσχρὰ
λοιπὸν μυστήρια κρύπτονται ἐντὸς αὐτῶν
ὅλων τῶν αἰνιγμάτων; Ὁ Χιζλμης ἠθέ-
λησε νὰ με δώσῃ νὰ καταλάβω, ὅτι ἐδε-
σμεύθης πρὸς αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἀπὸ χα-
μερπῆ φιλοχρηματίαν. Ὅτι καὶ γράτια
οὐσα . . . Ἀ! τί με ἀναγκάζεις νὰ προ-
φέρω!

— Μὴ πιστεύσης εἰς αὐτὰς τὰς συκο-
φαντίας, ἀπεκρίθην ὁ Λεώνης· ἡ πριγκή-
πισσα εἶναι νέα καὶ ὠραία· τὴν ἐρωτεύθην,
σὲ τὸ ὁμολογῶ . . .

— Δόξ' σοι Κύριε! τὸν λέγω βαθέως
στενάξα· πάλιν προτιμῶ νὰ σὲ βλέπω
ἄπιστον παρὰ ἄτιμον. Ἀγάπα τὴν, πολὺ
ἀγάπησέ τὴν, ἀφοῦ εἶναι πλουσία καὶ σὺ
πτωχός! Ἄν' τὴν ἀγαπᾷς πολὺ, ὁ πλου-
τος καὶ ἡ πτωχεῖα θὰ ἦναι λέξεις κεναὶ
μεταξύ σας. Οὕτω κ' ἐγὼ σὲ ἠγάπων· καὶ
μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶχα ὅπως ζήσω τίποτε
ἄλλο παρὰ τὰ δῶρά σου, δὲν ἠρῶθ' ἰδὼν διὰ
αὐτό· τῶρα καὶ θὰ ἐξουθενίζομαι καὶ θὰ
σὲ καθιστάμην ἀφόρητος. Ἀφες με λοιπὸν
ν' ἀναχωρήσω. Ἡ ἐπιμονή σου νὰ με κρα-
τῇς ὅπως ἀποθάνω εἰς τὰ μαρτύρια εἶναι
καὶ ἀφροσύνη καὶ σκληρότης ἐν ταῦτῳ.

— Ἐγεις δίκαιον, εἶπε σκυθρωπῶς ὁ
Λεώνης· ἀναχώρησε λοιπὸν! Πράττω ἔρ-
γον δημίου ζητῶν νὰ σ' ἐμποδίσω.

Ἐξῆλθεν ὡς ἀπεγνωσμένος. Τότε ἐγο-
νουπέτησα καὶ ἐζήτησα ἐξ οὐρανοῦ δύνα-
μιν, ἐπεκαλέσθην τῆς μητρός μου τὴν μνή-
μην, καὶ πάλιν ἀνωρθώθην, ὅπως ἐτοι-